

I.

Пролѣтътa пристѣпваше бавно, срамежливо, накинчена съ кокичета, минзухари, теменужки. Тя галѣше кротко цвѣтя, тревички и дървета. Тѣ се събуждаха, потриваха сънени очички, протѣгаха радостно рѣце и шепнѣха:

— Добре дошла! Добре дошла!

Рѣката весело шумѣше, бѣбрѣше и пѣеше. Върби край нея клатѣха глави и заедно съ рѣката шепнѣха:

— Добре дошла! Добре дошла!

На лѣвия брѣгъ на рѣката стѣрчеше стара тухларска колиба, съ почернѣлъ сламенъ покривъ. Вратата на колибата зѣеше отворена. Вѣтърътъ свободно шеташе изъ колибата и свирѣше презъ комина ѝ.

На дѣсния брѣгъ на рѣката дойдоха градинари. Направиха си нова колиба, разораха нивитѣ и се прострѣха, наредени една до друга, прави лехи, вадички, пжтечки.

И когато дѣдо Симо обиколи тухларницата си, остана като грѣмнатъ. На срещния брѣгъ на рѣката нѣмаше вече ниви, а прави и равни лехи, въ които се зеленѣеше, като меко зелено кадифе, поникналиятъ зеленчукъ.

Сви се сърдцето на стареца като погледна хубавитѣ лехи, па въздѣхна и рече:

— Проклето време! . . . Дъждове ваятъ непрестанно . . . Мене пречатъ, а на тѣхъ помагатъ!

Пообиколи той колибата, поназърна и вжтре въ нея, погледна още еднажъ отсрещния брѣгъ и отсѣче:

— Нѣма вече да се чака!

Въ града се готвѣха да строятъ нови кѣщи и чакаха отъ дѣдо Симо тухли. А той бѣше старъ майсторъ. Вече двадесетъ години, на сѣщия брѣгъ на рѣката, правѣше тухли и керемиди. А неговитѣ тухли и керемиди дрънкаха като чиликъ: изпечени, здрави, червени, грѣха